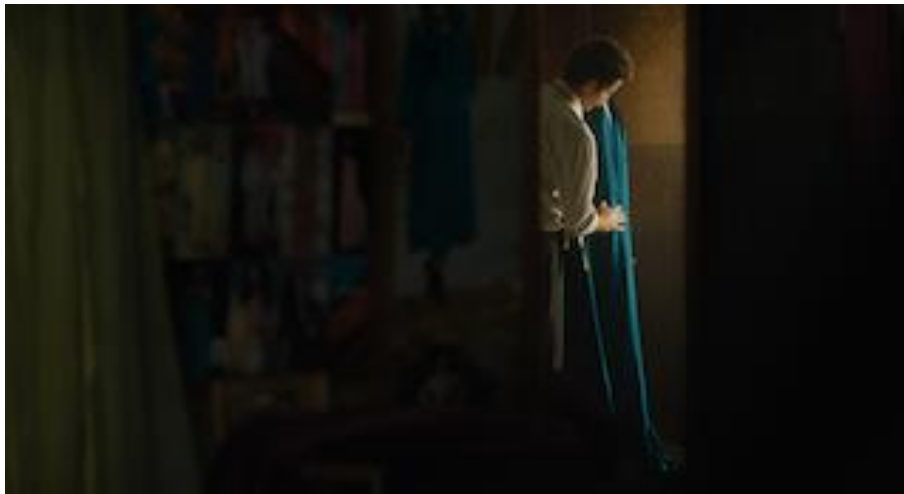

SNOWGLOBE & CAMERA FILM

DEN BLÅ KAFTAN

En film af MARYAM TOUZANI

Med Lubna Azabal, Saleh Bakri og Ayoub Missioui

Valgt af Marokko
Best International Feature Film
at the 95th Academy Awards®

Dansk biografpremiere 7. september 2023

Oprindelse: Frankrig, Marokko, Belgien og Danmark

Format: DCP/1.85/Colour

Sound: 5.1 Surround

Varighed: 122 minutter

Genre: Drama

Sprog: Arabisk m. danske undertekster

For fotos:

<https://grandteatret.dk/camera-film/film/the-blue-caftan/>

Brugernavn: film Password: presse

SYNOPSIS

Halim og Mina driver sammen et traditionelt kaftan-skrædderi og -butik i en af Marokkos ældste medinaer. For at følge med de krævende kunders bestillinger ansætter de Youssef. Den talentfulde lærling viser hurtigt en særlig interesse for og evne til at lære sig det gamle håndværk fra Halim og snart besidder han evnen til både at sy og brodere. Men langsomt indser Mina, hvor meget hendes mand påvirkes af den unge mands tilstedeværelse.

BIOGRAFI | MARYAM TOUZANI

Maryam Touzani (f. 1980) voksede op i Tanger, Marokko og valgte tidligt at flytte til London for at studere journalistik. Med en stor lyst til at skrive vendte hun tilbage til sit hjemland efter endt uddannelse og arbejdede som journalist med speciale i nordafrikansk film. Men snart følte hun trangen til selv at udtrykke sig gennem sine egne film.

I 2008 skrev og instruerede hun en dokumentarfilm til den første Nationale Kvindedag i Marokko, en vigtig dato for landet, efterfulgt af flere andre dokumentarfilm. Hendes første kortfilm, "*When they sleep*" (2012), rejste rundt i verden på prestigefyldte festivaler og vandt i alt 17 priser. I 2015 fortsatte hendes anden kortfilm, "*Aya goes to the beach*", samme succesrige tur og vandt 15 internationale priser.

Gennem filminstruktør Nabil Ayouchs meget roste film "*Much Loved*" (2015), der åbnede ved Directors' Fortnight på Cannes Film Festival, fik hun mulighed for også at afprøve sit talent med udvikling af manuskript og praktisk filmarbejde i tæt samarbejde med filmens instruktør og skuespillere.

Kort efter skrev hun sammen med Nabil Ayouch hans seneste film, "*Razzia*", der fik premiere ved Toronto International Film Festival på Platform og repræsenterede Marokko ved Academy Awards. I "*Razzia*", hvor hun også spiller rollen som Salima, en af hovedpersonerne, befandt hun sig for første gang på den anden side af kameraet.

Filmen "*Adam*" markerer Maryam Touzanis spillefilmsdebut som instruktør, og efter premieren ved Cannes Film Festival samme år, blev filmen vist på festivaler i bl.a. Toronto, Gøteborg og Reykjavik og modtog mere end 30 priser rundt om i verden og blev efterfølgende solgt til over 20 lande. I 2019 blev Maryam Touzani medlem af Academy of Motion Pictures. Samme år blev "*Adam*" også Marokkos officielle kandidat til Oscar 2020-kapløbet i kategorien Bedste udenlandske film og repræsenterede ligeledes Marokko ved Golden Globes.

I 2022 vendte Maryam Touzani tilbage til Cannes Film Festival med sin anden spillefilm "*The Blue Kaftan*", der var udvalgt til Un Certain Regard-sektionen og som senere blev shortlistet til Oscar 2023.

INTERVIEW MED MARYAM TOUZANI

Hvordan opstod ideen til Den Blå Kaftan?

Jeg arbejder meget ud fra mine følelser og inspiration. Jeg intellektualiserer ikke tingene, når jeg skriver. Mens jeg ledte efter en location til min tidligere film, *Adam*, havde jeg en oplevelse i medinaen i Salé med en herre, der drev en frisørsalon for kvinder. Denne oplevelse blev helt afgørende for filmen, for han inspirerede mig i høj grad til karakteren Halim (Saleh Bakri). Jeg følte, at der var noget usagt til stede i hans liv, noget som blev skjult og gemt bort med hensyn til, hvem han virkelig var dybt inde, og hvem han forsøgte at være for at møde verden, inden for et meget konservativt miljø. Jeg fandt mig selv i at forestille mig hans liv, for jeg turde aldrig stille ham personlige spørgsmål, da det ville have været for privat. Dog tilbragte jeg meget tid med ham, og han gjorde et dybt indtryk på mig. En dag tog historien form og skulle fortælles; det var en historie, der skulle nedskrives uden alt for meget logik eller rationalitet. At skrive i sig selv er en rejse, og jeg havde heldet at have Nabil's perspektiv; han deler mit liv, men vi deler også en lidenskab.

Gennem hans blik, som altid er venligt, skarpt og følsomt, blev jeg derfor i stand til at konfrontere mig selv, at modtage støtte til mine karakterers og min histories udvikling, at dykke endnu dybere ned i tingene...

Hvorfor blev frisøren gjort til en maalem, en kaftan-skræddermester, i din film

Jeg har en gammel kaftan, som engang tilhørte min mor og som altid har fascineret mig. Da jeg var en lille pige, syntes jeg, at denne kaftan var pragtfuld, og jeg lovede tit mig selv, at en skønne dag ville jeg kunne bære den.

Årene gik, og så en dag havde jeg den på, og jeg indså, hvor dyrebare sådanne ting er, da de kan gå i arv fra én generation til den næste og fortælle en historie. Historien om personen, der skabte dem, brugte dage eller måske endda måneder på at lave dem, som om en del af håndværkerens egen sjæl har sat sit præg på den, for at den derefter kan optage essensen af personen, der skal bære den. Kaftanen fik derfor en særlig plads i filmens fortælling.

Jeg elsker oprigtigt håndværket i mange erhverv, men desværre er det ved at forsvinde. Der er noget smukt i de gamle traditioner, som vi er ved at miste, noget der fortæller, hvem vi er, - det er en del af vores DNA. Dette er en del af traditionen, der skal bevares og beskyttes, mens andre traditioner fortjener at blive sat spørgsmålstegn ved og udfordret. Det berører mig dybt at se erhverv som det gamle kaftan-håndværk dø ud, fordi vi lever i et samfund, der går alt for hurtigt, der ikke længere giver disse færdigheder den tid, de kræver, og ikke længere værdsætter dem. Jeg derimod kan lide at tage pauser, iagttage, tage mig tid, og denne form for håndværk inspirerer mig dybt. Det er grunden til, at frisøren fra Salé blev til en skræddermester i min film.

Halim er i et parforhold med Mina (Lubna Azabal). Mellem dem synes der at være en vis underliggende spænding, og Mina ser ud til at være den dominerende i deres forhold. Var det din hensigt at vise et utraditionelt par?

Først og fremmest ønskede jeg at skildre en kvinde, der forsøger at beskytte sin mand og som derved bliver den dominerende person i deres forhold. Ved hendes side er Halim skrøbelig, fordi han kan fornemme, at der er noget tabuomgærdet ved ham, hvilket gør ham ude af stand til at møde verden. Med stor lidenskab fordyber han sin egen sjæl og krop i sit arbejde som skrædder, men også for at beskytte sig selv mod omverdenen. Hans arbejde giver ham en form for legitimitet, en ret til at eksistere. Han skaber smukke klædningsstykker, som han kan vise frem i dagslys, i en verden han har lært at skjule sig for. På den anden side er Mina en stærk kvinde. Men hun vil komme til at indse, at på grund af denne styrke har hun bidraget til at gøre sin mand endnu mere sårbar, af kærlighed, selvom hun kun ønskede at beskytte ham. Ligesom en mor, der overbeskytter sit barn og bliver opmærksom på, at en dag vil hun ikke længere være der, og barnet vil skulle møde verden på egen hånd. Deres forhold har ændret sig gennem årene; Mina er også blevet en moderfigur for Halim. De elsker hinanden, men på en forskellig måde; de har redefineret deres kærlighed.

Halim er ekstremt rørende: Han er meget blid og udstråler en stærk inderlighed; han er det modsatte af en viril og patriarkalsk figur.

Han har ikke styrken til at møde virkeligheden ansigt til ansigt; han er ret skrøbelig på den måde, men en anden form for styrke vil gradvist begynde at vokse i ham. Heri ligger karakterens paradoks, da der er en sand styrke i hans mildhed, en styrke der afslører sig selv i løbet af historien – og som han også selv vil opdage. Ved filmens afslutning finder han modet til at møde verden, til at bære Minas bære gennem medinaens gader og samtidig bryde tabuet om døden for at fejre kvinden han elsker, i et samfund hvor ingen nogensinde nedvurderer disse traditioner.

I begyndelsen af filmen tror vi, at kærligheden mellem Mina og Halim er aftaget. Derefter er der en sekvens, hvor de en aften går ud, går på en café, har det sjovt sammen, og vi forstår, at de stadig elsker hinanden. Var det vigtigt for dig, at dine karakterer udviklede sig, for at modsige det, vi tror, vi forstår i begyndelsen af filmen?

Jeg tror, at vi oftere end ikke er bundet af stereotyper. Der er en dyb forbindelse mellem Mina og Halim, og for at forstå det, skal du sætte dig ind i dette pars liv. De elsker hinanden dybt og har altid gjort det; deres bånd er blevet stærkere gennem årene, hvilket er noget, vi opdagede gennem detaljer spredt ud i hele filmen. Jeg ønskede ikke at vise deres kærlighed på en måde, der var alt for tydelig fra begyndelsen; publikum skal dele disse karakterers rejse, følge dem gennem historien, tilbringe tid med dem, tålmodigt iagttage dem og få en fornemmelse af deres hverdag. Nogle gange tror vi, at hverdagen er kedelig, men for mig er den slet ikke det. Hverdagen er den del af vores tilværelse, der er mest fyldt med liv. Alt dette er flettet ind i livets stof, detaljerne, de exceptionelle øjeblikke – alt dette findes i hverdagens detaljer. Du skal lære at mærke og se disse ting. Dette er grunden til, at jeg ønskede at iagttage og filme dette par, med deres hverdagens gestus og bevægelser, der vil føre dem til noget ekstraordinært.

Halims lærling, Youssef, dukker pludselig op i dette pars liv og fremkalder begær hos Halim og jalousi hos Mina. Dog udvikler Youssef sig gradvist til at blive en slags tredje medlem af familien. Her skifter tingene sig igen, og udvikler sig mellem de tre karakterer, og i sidste ende handler det hele om kærlighed.

Kærlighed omfatter også de ting, vi er villige til at gøre for kærlighed, som for eksempel Mina, der er parat til at indse, at hendes mand ville være lykkeligere, hvis han kunne elske og acceptere sig selv.

Ja, Halim er homoseksuel; det er en del af, hvem han er, hans kampe, hans lidelser, fordi han lever i et samfund, der ikke accepterer ham. Men det centrale tema her er frem for alt kærlighed. Mina vil forsøge at befri Halim fra hans mismod, så han kan elske og acceptere sig selv, så han kan stoppe med at leve i skam. Hvad kunne være smukkere end at blive accepteret som du er, af den person du elsker? Det faktum, at det er Mina, der forstår, støtter og hjælper Halim, er for mig essentielt. Mina er en religiøs kvinde, en dyb troende. Ja, Mina, Halim og Youssef udgør en kærlighedstrekant. Youssef ankommer til denne butik, og selvom han er meget ung, forstår han hurtigt, at Mina er jaloux - noget som han viser stor modenhed omkring. Han kender sin plads; han er ikke påtrængende, han observerer, lytter og forstår snart dette pars skrøbelighed. Og så lidt efter lidt skaber han sig en plads og i sidste ende er det takket være Mina, at parret gradvist vil integrere ham. Hun forstår, at hendes mand er tiltrukket af Youssef, som hun selv kunne være tiltrukket af som kvinde. De deler dermed noget, og Mina udvikler sig lidt efter lidt i en bestemt retning. Hun er døende, og sikkerheden om den forestående død giver hende mulighed for at stille sig selv væsentlige spørgsmål vedrørende, for eksempel, hvad man efterlader sig. Mina ønsker, at hendes arv skal være en mand, der elsker sig selv og er lykkelig. For at gøre det må hun konfrontere sine frygt, stille spørgsmål ved sine overbevisninger, transcenderer sig selv. Mina støtter sin mand i denne genfødsel, og Halim støtter hende, mens døden nærmer sig.

Mina lider af kræft. Er sygdommen en såkaldt 'somatisering' eller et symbol på fraværet af seksualitet i deres parforhold?

Minas seksuelle tørke plager hende tydeligvis og transformerer hende. Men hendes kræft har ikke noget med det at gøre. Efter en operation, efter at have kæmpet, beslutter hun på et tidspunkt at stoppe med at modtage behandling og foretrækker at lade livet og skænen gå sin gang. Jeg synes, det er meget smukt at lade livet følge sin gang. Vi har en tendens til at tro, at vi har overhånden på alting, at vi kan kontrollere alt, men der er ting, der er langt ud over vores kontrol nogle gange. Jeg siger ikke, at man ikke skal kæmpe, men jeg tror, at Mina forstår på et tidspunkt, at udfaldet vil være det samme, uanset hvad hun gør. Jeg ønskede, at sygdommen skulle føre til refleksion hos hende og til, at hun traf en beslutning. Jeg ville have hende til at handle, når hun stod over for det uundgåelige. Jeg synes, det kan være heldigt at have denne form for bevidsthed og stille spørgsmål ved nogle af vores valg og måske nogle gange rette og korrigere visse ting i sit liv.

Er det faktum, at hun accepterer døden, relateret til ideen om at hendes liv og skæbne er forudbestemt?

Mina er ikke en passiv person; hun har truffet beslutningen om ikke længere at modtage behandling, hvilket er et bevidst valg. Måske har det noget at gøre med, at hun er stærkt troende. Hendes tro er dyb, men det er en tro, hun har gendefineret, og hun henter styrke fra denne spiritualitet. I virkeligheden er Halims seksuelle orientering ifølge religionen en synd, og dette skaber en konflikt med hendes følelser, fordi hun elsker ham dybt. Hendes forhold til sin egen tro går ud over det, der er nedskrevet. Fra denne tro henter hun styrke til at sikre, at hendes mand kan leve sit liv, som han virkelig ønsker det.

Frisøren, der inspirerede dig, måtte leve med ufortalte sandheder. På samme måde er din film iscenesat med en masse usagte, ja, ikke-verbale ting - blikke, stilheder og scener, der ofte siger meget mere end nogen dialog.

Jeg tror, at der kan siges så meget gennem udtrykket i menneskers øjne, de blikke de udveksler, og at følelser ikke nødvendigvis behøver at blive sagt med ord. Jeg kan lide usagte virkeligheder, der vises på skærmen, at iscenesætte ting på en måde, så de kan fornemmes uden at blive sagt. Endnu engang er detaljer essentielle for mig. Jeg kan lide ikke at formulere alt med ord. I mine film kan jeg godt lide at skære det overflødige og alt for forklarende væk.

Filmens billeder er fantastiske, ekstremt sensuelle. Kan du fortælle os mere om dit samarbejde med Virginie Surdej, der også var din fotograf på din tidligere film, *Adam*?

Jeg elsker at arbejde med Virginie, hun er ekstraordinær som menneske, som professionel og som kunstner; at arbejde med hende er altid en fornøjelse. Ja, hun og jeg arbejdede med den sensualitet, du nævnte. Jeg ønskede, at filmen skulle have den sanselige dimension. Når Halim rører stoffet, ville jeg have seerne til at føle berøringen af dette stof, være fuldstændigt inde i detaljerne i skrædderiet. Jeg ønskede, at publikum skulle nedsænkes i denne verden, føre os til Halims sjæl. Gennem hans arbejde forstår vi, hvem Halim er, hans lidenskab tager en konkret form. Dette håndværk er ved at forsvinde, og alligevel kæmper Halim på sin egen måde for at holde det i live. Da Youssef ankommer, føler Halim en glimt af håb, ser en mulig arvtager. Sådan begynder deres kærlighed - gennem videregivelse af viden. Youssef er fascineret af mester-skrædderen, og dette er noget, der bliver stadig sjældnere, fordi unge mennesker har tendens til at foretrække job, hvor man kan tjene penge nemmere og hurtigere. Youssefs kærlighed til Halim, "mesterhåndværkeren", vil udvikle sig til en ægte kærlighed til manden selv. Med Virginie ønskede vi at sætte fokus på mesterens arbejde, vise skønheden i detaljerne. Lyset trænger ind forskellige steder og hjælper os med at dykke ned i karakterernes følelser. Virginie er meget modtagelig over for karaktererne, over for alt hvad jeg stræber efter at udtrykke, og billeder er naturligvis afgørende i denne film, hvor så meget sker i karakterernes inderste. Lyset hjælper os med at følge karakterernes rejse samt deres forhold; filmen bliver lysere og lysere, som forholdene og spændingerne løses.

Kunne du tegne en parallel mellem kunsten at skabe kaftaner og film – begge er et omhyggeligt arbejde med sigte på at skabe skønhed?

Som jeg ser det, er Halim en sand kunstner, men i en verden, der ikke værdsætter denne kunstneriske evne. Nu til dags foretrækker folk at producere kaftaner industrielt, fordi det er billigere, hurtigere og mere profitabelt. Men Halim er en *purist*, en person der respekterer sin egen kunst, sit håndværk. Han har en dyb respekt for materialer, stoffer og detaljer, der går så langt som at søge de rigtige ord. Kaftanens blå farve er ikke bare en hvilken som helst skygge af blå, den er petroleum-blå og intet andet... Men Halim bliver dybt misforstået, og det er grunden til, at han lukker sig selv inde i verden og trækker sig tilbage til sit værksted. Han lever med sin passion i ensomhed, under sin kones beskyttende blik.

Hvordan forløb dit samarbejde med filmens kostumedesigner, Rafika Ben Maïmoun?

Rafika og jeg arbejdede meget på forhånd med at vælge farver, både til kaftanerne og til karakterernes tøj. Halim er naturligt elegant, og det var noget, jeg ønskede at formidle gennem hans tøj. Der er også noget tidløst over ham. Hvad angår Mina, blev alle hendes kostumer lavet til filmen. Kulissen og baggrunden var også vigtige. Jeg elsker at male, og at komponere en sekvens minder lidt om at komponere på et lærred: du skal tænke på balance mellem farver og teksturer. Jeg tilbragte også noget tid med flere maalems (skrædder mestre), så hvordan de arbejdede med deres sting; jeg lyttede til deres historier. En af dem fortalte mig, at han var klar til at arbejde uden betaling. Han kunne ikke leve uden at lave kaftaner, det var hans ilt. Han havde ikke kunnet finde en lærling i tyve år, og det fik tårer i hans øjne. En anden mesterhåndværker fortalte mig, hvordan en af de maalems, han havde arbejdet sammen med, havde givet op for at gå ud og sælge æg på markedet i stedet; han var knust. Alle disse historier berørte mig så meget,

at jeg ønskede at vidne om den hengivenhed, væve skønheden af disse håndværk ind i filmen og hylde dem.

Var det en maalem, der lavede kaftanen i filmen, og hvis bevægelser vi ser i nærbillederne?

Ja, og hans navn er hr. Lalaami. I filmen følger vi processen med at lave kaftanen fra det første stofklip til det endelige resultat. Jeg ledte efter denne specifikke nuance af blå overalt i lang tid. Det var som en besættelse. Jeg fandt alle mulige forskellige blå nuancer, men ikke min petroleum-blå, det blev en svimlende søgen... Heldigvis fandt jeg den til sidst på Marché Saint-Pierre i Paris' stofkvarter. Derefter rettede jeg min forskning mod broderi for at finde det rette mønster. Men jeg kunne simpelthen ikke finde det, jeg ledte efter. Så en dag tog jeg min mors kaftan frem - et halvtreds år gammelt stykke tøj, som jeg gemmer som en skat - og det var der, jeg indså, at broderiet, jeg ledte efter, netop var det, som findes på min mors kaftan. Jeg tog den med til maalem og fortalte ham, at det var det mønster, han skulle sy. Kaftanen, der havde gjort så stort indtryk på mig under min barndom, havde fundet sin plads, det gav så meget mening. Hr. Lalaami kunne derfor begynde at lave kaftanen og instruere skuespillerne. Det var vigtigt for mig at sikre, at de havde en reel forståelse for håndværket, at de lærte at håndtere nål og tråd, at de tilbragte tid sammen med rigtige maalems for at opleve tingene på første hånd.

Saleh Bakri er fantastisk i denne rolle som Halim, - en rolle der næsten ikke har nogen dialog og hvor alt skal udtrykkes gennem hans bevægelser og ansigtsudtryk.

Salehs talent er enormt, og han har en stor følsomhed. Da han læste manuskriptet, forelskede han sig i Halims karakter. Han forstod virkelig, hvem Halim er, hans inderste konflikter, hvor utrolig smuk en person han er og i hvilken grad han har noget at fortælle til denne verden. Og han forstod også den mørkere side, Halims hemmelige liv, det faktum at han må leve med skyld. Halim lever i et samfund, der fordømmer hans identitet, og en religion der udelukker ham, men han har en kone, der elsker ham, og som han elsker, og han føler skyld over for. Jeg ville undgå enhver form for dom, der er ingen "gode" eller "onde" mennesker i denne film: Halim har et parallelt, hemmeligt liv, fordi han ikke har noget valg. Dog tager han sig kærligt og hengivent af sin kone indtil det allersidste; han gør alt, man kunne håbe på fra en person, der elsker dem.

Lubna Azabal er som Mina bemærkelsesværdig med en kompleks blanding af styrke og skrøbelighed.

Mina lever med dette tabu, som hendes mands seksualitet repræsenterer; hun har accepteret det, fordi hun elsker denne mand. Det vidner virkelig om ægte styrke. Lubna gav liv til Mina på den mest ekstraordinære måde. Mens jeg skrev, havde jeg allerede Lubnas ansigt i tankerne, fordi hun udstråler denne styrke i karakteren i det virkelige liv. Vi havde allerede arbejdet sammen på "*Adam*", og jeg vidste, hvad hun var lavet af; jeg vidste, at hun ville forstå Mina. Filmoptagelserne var virkelig vanskelige for hende: mens Minas liv langsomt svandt hen, fandt Lubna ud af, at hendes far var alvorligt syg. Det gik ret hurtigt, desværre, og hendes far døde på den sidste dag af filmoptagelserne. Lubna havde påbegyndt en diæt for at tabe sig og realistisk kunne portrættere Minas fysiske forfald: hun ville gerne blive tyndere med karakteren, hun ville føle døden overtage hendes krop, og det gjorde hun netop.

Lubna var utroligt modig og gik igennem sin karakters død og sin fars sidste dage på samme tid. Det var meget hårdt, og alligevel var der en slags poesi i situationen, som om hun delte den rejse med ham på afstand, fulgte ham mod døden. Lubna er en fantastisk skuespillerinde, hun giver alt, uden forbehold. Der er ingen form for halve løsninger med hende, der er ingen påtagethed, hun giver det hele. Hendes arbejde for denne film var ekstremt intens.

Lad os nu tale om Ayoub Missioui, der spiller Youssef: han er ung, flot og talentfuld. Han bærer også smukt en rolle, hvor dialogen er ret sparsom.

I starten tror vi bare, at han er en flot ung mand, men nej, det er ikke helt det: der er dybde og følsomhed i Youssef, der er mange kvaliteter bag det flotte ydre. Youssef er også generøs, som i scenen, hvor Mina beskylder ham for at have mistet noget stof, når hun godt ved, at det er hende, der har gemt det væk; alligevel siger han ingenting, af generøsitet, for han er hævet over den slags småligt nonsens, ligesom Halim. Det er her, Mina forstår, at Youssef er en god mand, og at han ønsker hendes mand det bedste. Mina indser, at det ville være en smuk ting, hvis de to mænd var sammen; hun forstår dette gradvist, ligesom vi - publikum - gør det. Ayoub er 25 år gammel, og han er meget moden af sin alder. Vi arbejdede og talte meget inden filmoptagelserne, og jeg fik en fornemmelse af hans dybde som menneske. Han er flot, ja, men hans skønhed er langt fra begrænset til fysisk skønhed.

Det er meget modigt af dig at lave en sådan film.

Jeg mener, at der nogle gange er ting, der skal udtrykkes, historier der skal fortælles, og for hvilke jeg ikke engang stopper op for at tænke over, om der er noget modigt involveret, da det, der tæller, er at gøre det ægte og med overbevisning.

Lyst og kærlighed burde ikke være genstand for tabu, forbud eller skandaler. Der er intet smukkere end kærlighed mellem mennesker.

Præcis. Desværre straffes samkønnet seksuel aktivitet i Marokko ifølge artikel 489 i straffeloven. Straffen kan variere fra en 6-måneders til en 3-årig fængselsdom. Ikke kun er det tabu, det anses også som en kriminel handling! Denne lov er skammelig, og jeg mener, at vi skal stå op for at få den afskaffet, både i Marokko og andre lande; folk skal tale ud og ikke være bange.

Gennem dens skønhed såvel som dens intelligente og delikate tilgang, kan din film ændre folks perspektiv i samfund, hvor visse seksuelle orienteringer fordømmes?

Jeg håber virkelig, at den kan det. At dele en films karakters personlige oplevelse, blive ledt ind i en historie, hjælper folk med bedre at forstå dem, og måske kan den forståelse hjælpe folk med at acceptere ting, ændre deres synspunkt. Når menneskers perspektiver ændres, ændrer samfundet sig også, og så følger lovene med. Derfor er det meget vigtigt at fortælle historier som Halims, for de kan ændre menneskers tænkning.

Er "The Blue Caftan" i sidste ende ikke en film om frihed?

Helt sikkert. Det er en film om friheden til at være den, du er, til at elske den, du ønsker at elske, uanset om det er en mand eller en kvinde. Over alt andet, så er det en film om kærlighed, for kærlighed omfatter alt dette.

CAST

Mina	LUBNA AZABAL
Halim	SALEH BAKRI
Youssef	AYOUB MISSIOUI

CREW

Instruktør	Maryam Touzani
Forfatter	Maryam Touzani I samarbejder med Nabil Ayouch
Producer	Nabil Ayouch
Co-Producer	Amine Benjelloun
Co-Producere	Sebastien Schelenz
	Mikkel Jersin
	Eva Jakobsen
	Katrin Pors
Cinematographer	Virginie Surdej
Camera Operator	Adil Ayoub
Klipper	Nicolas Ruml
Casting	Rajae El Jaouhari
Sound	Nassim El Mounabbih
Costume Designer	Rafika Benmaimoun
Set Decorator	Emmanuel De Meulemeester
	Rachid El Youssfi
First Assistant Director	Zakaria Atifi
Co-production af	Les films du nouveau monde
	Ali n' Productions
	Velvet Films
	Snowglobe
International distribution	STRAND RELEASING
Dansk distribution	Camera Film